

FESTIVAL PSANI 2022

ÚČASTNÍCI:

Verča Kachlová, 4.C

Vojta Cymorek, 4.C

Klára Nováková, 3. D

Jan Havlas, 3. D

Lucie Pacíková, 2. S

Adéla Kačmarčíková 2. C

František Jirman 2. C

Šimona Ručková 2. C

Zuzana Smrckova 3.C

Andrea Kaloč, 3.C

Jakub Olbert, 6.S

Tomáš Klímsza, 6.S

Kristýnka Platzková, 4.D

Eliška Matejovičová, 1. S

Magdalena Koschatzká, 1. S

Ady Kačmařík, 5. S

Nesnáším vánoce

(Jakub Olbert)

Ano slyšeli jste dobře. Nesnáším vánoce. A ne nejsem Grinch ani jakýkoliv jiný typický negativní archetyp postavy figurující ve vánočním příběhu, jenž ke konci dospěje k morálnímu prozřetí. Já jsem jen normální člověk, kterého serou všechny výzdoby pověšené uvnitř budov, obrovské billboardy propagující Santa Clause jako spasitele lidstva a lidi, již mi říkají "Veselé Vánoce." Víte Vánoce jsou pro mě něco jako valentýn pro svobodné. Svátek oslavující všechny zamilované, naplněný srdíčky a posranými přáníčky. Klade to samozřejmě na vás hodně otázek. Jestli všichni tak hrdě oslavují páry, nejsem tak trochu ze společnosti vyloučen? Není se mnou něco špatně? Dále si také uvědomíte, jak moc jste sami. A teď buď to vybrečet večer u Casablanky s obrovskou nádobou zmrzliny jak Bridget Jones a nebo se z vás stane cynik, který si založí vlastní rebelující skupinu, což mi přijde už dost ubohé. Zapomněl jsem taky na sériové vrahy, již mohou oddělovat své milované od svého protějšku. To zní ale až moc ušlechtilé. V dnešní době jsou už víc populární pedofilové a lidi, kteří když vyjí ze vzteku celou valentýnku v obchodě, oponují tím, že to je jejich právo a vyjádření individualismu, a to i přesto že se do zákoníků nepodívali ani tak jednou a slovu individualismus rozumí asi tak moc jako Hitler humanitární pomoci.

Všechny tyto důvody nejspíš platí i na mě, ale ten nejdůležitější z nich bude asi ten, že je mi to u prdele. Všechny rodinné tradice, dárky, koledy si můžou všichni narvat zpátky do té temné díry odkud přišli. To měla být metafora na anální otvor. Jediný důvod pro toto zvěrstvo je únik lidstva před svými povinnostmi. Furt melou o tom, jak se nemůžou dočkat až se doma natáhnou na gauč a budou se tam rvát cukrovím jako nějaký šváb. Takže chápete, že člověk mého rázu, který celý den píše a překládá, ano zapomněl jsem zmínit, že jsem spisovatel, což asi samo vysvětluje moje ideologické odchýlení od sociálních standardů, je v takovém roji zdecimován. Všichni vás zvou na punč, na posezení s rodinou, vnucují vám dárky, abyste si vy museli šáhnout do peněženky a koupit jim něco taky, a naprosto nejhorší jsou všechny ty vánoční večírky a oslavy, u kterých musíte nasadit ten největší úsměv, pošlapat si svoji hrdost a vytrpět si všechny rozsáhle nudné historky o tom, jak se jednoho dítě od vašeho známého poleptalo marmeládou. Fakt k popukání. Když totiž nebude předstírat nadšení, budete za bručouna či bez citu, který jako nějaké ohavné monstrum neshání vánoční stromek už v říjnu a nemá celý pokoj vybarvený na zeleno červeně. To se samozřejmě projeví ne jenom na vaší výplatě, ale i návštěvě doktora, která nemusí tak příjemná jako obvykle. Nicméně všech těch tětíček, jež vás tahají za líčka se nezbavíte ani kdyby jste vypálili santovu dílnu. Mají na to asi nějaký fetiš nebo co.

Takže vy se musíte socializovat. Velice politováníhodně vám to všem introvertům oznamuji, ale musíte už svůj předem nahromaděný drahocenný čas a sociální úzkost vzít a spálit je ve střevech všech těch nadšenců. Musíte ovšem dbát na to, aby ostatní ten plamen vyděli. Litovat vás za to nebudou, ale aspoň ocení to vaše odhodlání s nimi ten čas strávit. Celou dobu po nás tento požehnaný systém chce vlastní iniciativu, která vzniká v samotě a potom, když už ta iniciativa přesahuje stanovené normy, pro nás přijde mozkomor v podobě babičky, která asi láme rekordy v tom, kolik vanilkových rohlíčků se jí vám podírat narvat do pusy. A všechna ta bombardace dotazy: "Nepřibral si nám ti trochu? Kdy se nám konečně už oženíš? A proč za mnou už vůbec nechodíš?" To vás inspiraci přímo nabudí. Sice takovou, kdy přemýšlíte, jakým nejlepším způsobem byste se jí zbavili, ale potom zjistíte, že je to nelegální, a tak natáhnete na sebe ten nejhrubší čtyřvrstvý svetr, který by snad i dokázala Napoleonovi zachránit vojáky při tažení do Ruska, a potíte v něm ty kalorie, zatímco vám babička z trouby vytahuje další. Ona totiž nic na práci nemá, tak proč by přece nešla pozdravit svého

milovaného vnoučka, který je doma tak sám? Musí se to ale systému nechat. Z morálního hlediska je to naprosto proti lidské, ale účelově to drží celou demokracii stát na nohou. A tohle všechno já prosím musím snášet, jenom kvůli tomu, že si naše zkurvená civilizace nedokáže seřadit své priority.

A tento rok to přišlo zas. Řetězové barevné světýlka potažené ulicemi, kvůli kterým si děti v Africe zapalují svíčky. Vánoční trhy jako výmluva pro dospělé se opít za bílého dne. Vánoční slevy zas záminka pro lidské duše se proměnit v nekontrolovatelná monstra, již přivedou svou domácnost do finanční tísně, jenom protože ten kávovat byl za 70% cenu. Všechny ty vánoční skladby, co vyhrávají na náměstích, v obchodářích a které mě v kavárnách přinutí přemýšlet o tom, jaký stupeň popáleniny by se mi na kůži vyrašil, kdybych se tu teď na místě opařil čajem. Vánoční cukroví, jež roztahuje naše žaludky do enormních rozměrů, a je podkladem pro mnoho "trefných" vtípků. "Ten kdo nepřibral na vánoce, tak nepekl." "Mnoho lidí, říká, že těžší je vydržet nejíst na štědrý den, já říkám, že ta pravá výzva přichází týden potom" Vánoční kluziště, kde si lidé rozbíjejí nosy, protože nějak jim vlezlo do hlavy, že když jim to před 30 lety šlo na jezeře, tak jim to jako zázrak půjde i teď. Hromady hříšníků navalené v kostele na půlnoční, protože ta jejich absence po celý rok na nedělní mši, to teď záhadně jako vánoční posvícení odčiní a všechny ty časy když "omylem" vyběhli hotelový pokoj se vypaří jako mandarinky na začátku prosince. Gladiátorské souboje blízkých o tom, kdo dělá lepší zelňačku a řev dětí nad tím, jak chtěli místo ponožek super nadupanou herní konzoli. Vánoční čapky, jež mě škrtí jak anakondu. Vánoční koňak, který je extrémně hnusný, ale pomáhá mi přežít, když dědeček po páté za den vykládá, jak málem usnul při invazi. Vánoční pošta ježíškovi, u které se rodiče vždycky zděsí nad finanční gramotnosti svého dítěte a pak mu na štědrý den vymýšlejí lži, o tom jak ježíšek má dřavé saně. Kupa jehličí z vánočního stromku, který čeká na to kolikrát budeme ještě schopni zhodit baňku pokaždé, co kolem něj projdeme a potom klidně vyčká svoji smrt jako náš zahozený adventní věnec. Všechny y přetvářky na vánočních školních besedách, kdy dobrovolně z milosti odsouhlasíte kariéru operního pěvce vašemu dítěti, jež zpívá hůř než Foster Jenkinsová. Vánoční ponožky, vánoční perníčky, vánoční sánky, všechno je prostě vánoční, jakoby snad to přídatné jméno všechno dělalo lepším. Vánoční hladomor, vánoční vražda, vánoční znásilnění. Je to prostě úlet. A přitom to slovo se stalo kletbou našich myslí. Vánoční nálada už není pohodový stav s rodinou, ale stresující maminy, jež se s ostatními maminkami perou o to poslední červené autíčko, co si tak jejich ratolest přálo, řvou na děti ať neotravují dospělé a jdou si hrát s ostatními a potom je z hysterickým hlasem vytahují zahrabené se sánkami v kupě sněhu, neustále omývají to jak moc tento rok budou mít klidné vánoce a potom vás na 23-tího sekýrují, jak tam ta jedna polička za kuchyňským dřezem, o níž jste doteď nevěděli, že ani existuje, je zaprášená. Vánoční pohoda, kdy po strýčkovi, který tvrdil, že opravdu umí vařit, uklízíte spálené kuře v troubě a vašeho manžela, který měl opravit potrubí, necháte koukat na to, jak se instalatér na boží hod zúčastní vašich hodů. Jestli už z toho nejste šílení, tak jste stále na hlavu, protože tohle dělat každý rok, je jak nechat si od holuba nasrát na hlavu pokaždé na tom samém místě.

Proto jsem se taky přestěhoval do Kjóta, abych zde našel ten klid vzdálené východní kultury. Hlavně také proto, že je tu velmi drahý kredit na volání z Evropy, takže mamce vždy pošlu poštu jeden dopis a mám to z krku. Jenže světe div se, vánoce dorazily i zde. A to nevíte ani v jaké míře. Jak jsou japonci zvyklí přebírat zahraniční vlivy, tak naše vánoce posunuli na naprosto jinou úroveň. v obchodních domech vás uvítá fašistických sbor malých dětí, již vám přejí "veselé vánoce" ve čtyř cizích jazycích. Po městě si to v obleku ledního medvěda mašíruje taneční, jež svoji předraženou akrobatickou akci, vám vsune jako vánoční event a to nehcete vidět, jak jsou uvnitř vyzdobeny šinkanzeny. Jsem opravdu hrdý na náš národ jakým způsobem dokázal vymýtít jakékoliv buddhistické či taoistické tradice východních zemí. Je to opravdu smutné, ale ti japonci nevědomky nasadí šťastný

výraz a všem, co potkají, hlásají "Merry Christmatsu." A tak se z povzdálí koukám, jak se všichni obyvatelé této překrásné země na štědrý večer rvou do KFC a restovaným kuřetem v puse oslavují svoje "tradice."

Jednou takhle přesně sedím v baru a dívám se na ty zatracené duše venku. Přemýšlím, co si dám dnes k večeři, Nakoupeno samozřejmě nemám a tak poručím barmanovi ať mi zabalí pár tich slaných preclíků a jedno chlazené sapporo pivo sebou. Jak se však už vadám kde dveřím, zastaví mě hodně pronikavý hlas až dalo by se říct, že dost otravný. Otočím se a vidím u stolu sedět bělošku obklopenou tak pěti japonci, jak pozvedává sklenici saké a ťuká si z ostatními. Molo ji být tak kolem 30, takže plus mínus mého věku. Měla na sobě výrazný zelený svetr, který měl asi reprezentovat elfí uniformu, no fuj, a k tomu se jí na nohou plazili prudce červené kalhoty. Ostatní kolem ní byly tak dvojnásobkem jejího věku a mohli by ji naprosto v klidu dělat otce a nebo dělají. V dnešním světě už člověk neví vůbec nic. Přitom mám "rozjímání" spatřila můj pohled a mávacím geste na sebe chtěla upozornit. Potom na mě ukázala prstem a celá skupina se otočila. Bylo to, jak pozorovat nějaký hodně špatný černobílý němý film s Chaplinem. Následně se všem uklonila a vyrazila ke mě vstříc.

"Zkuste se na mě naštvat a dejte mi facku" řekla mi přímo do očí.

"Cože?!" vyhrkl jsem ze sebe.

"Prostě mi dejte facku" řekla pronikavým a už napůl otráveným hlasem. No tak takovýhle dotaz od ženy jsem ještě nedostal, ale když už mám tu možnost. Milé feministky tohoto světa to je pro vás. Vlepil jsem ji takovou, dá se říct, středně silnou facku.

"Výborně a teď mě chyťte za zápěstí a odved'te pryč" zahlásila. Tlupa mužů se na nás stále dívala a moje kuriozita stále rostla. Uchopil jsem ji teda tam, kde řekla, a svlékl jsem jí ven. Teplota byla poměrně nízká a vítr studený. Jedinou věcí sivšak musím zde v Kjótu pochválit. Není tu žádný sníh. I přesto, že lidi furt omývají termín "Bílé Vánoce" se jim pak autem nechce jezdit domů, jelikož se bojí, že zapadnou, brodit se pěšky sněhem a pak s mokrýma botama dostat výprask za to, že v bytě děláte šlápěje jako Yetti.

"Promiň, že jsem na tebe tak vyskočila, ale už mi tam začínalo mezi nimi být docela nepříjemně" narušila můj tok myšlenek.

"Jo to si dokážu představit" usmál jsem se a zapomněl na moji hypotézu o plurálních otcovství. Přišlo mi však takové zvláštní, že mi tyká, ale nevytknul jsem ji to. Život je krátký a tak dokud mám šanci být mladým budu mladým.

"Hele chtěla bych se ti za to odvděčit, přijal by si teda pozvání ode mě pozvání na whisky?"

"Myslíš tu japonskou?" překvapivě jsem se na ni podíval.

"No tak samozřejmě, když jsme v Japonsku" zasmála se.

Nikdy mi tak lidský smích nepřipadal vřelý. Konečně někdo, kdo ctí tradice a nejspíš má i dobře zázemí, jelikož ta whiskey není úplně levná.

"Tvoje mlčení беру jako souhlas" zahlásila a vybídla mě, abych ji následoval. A tak jsem po hlavní třídě chodil za bílým skřítkem ve městě plných asiátů.

Došli jsme do takové zapadlé taverny na okraji centra, jejíž vstup vedl do sklepa. Byla to taková hobití nora potáhnuta dokola tmavým dubovým dřevem. V policích ve zdi leželi sudy vína z nich trčel kohoutek na výčep. Usedli jsme za kulatý stůl a hned se nás už ujal číšník.

"Co si dáte?" vytáhl zápisník s propiskou.

"Dvakrát Tottori whiskey" ukázala prstem. Číšník si to škrtl na papír, uklonil se a odešel. Jako japonštinu ještě neumím, ale za těch pár pátků, co tu pobývám, jsem už pochytil pár užitečných výrazů, takže tomuhle jsem docela rozumněl.

"Já jsem jinak Christie" nabídla mi ruku.

“Oliver” potřásl jsem jí.

“Takže Olivere” upřela na mě pohled, jako bychom už byli rodina “Co tě přivádí do Kjóta?”

Chtěl jsem se vymluvit či říct něco takového, jako že jsem tu pro objevování zahraniční kultury, ale něco mi říkalo, že u ní to nebude stačit.

“Únik” jsem potají řekl.

“Únik?” naklonila se ke mě plná zvědavosti “A před čím?”

“Před Vánoci” povzdechl jsem si.

Chvilí jsme tam seděli v naprostém tichu.

“Chápu” najednou prolomila to zvukové vakuum.

V tom donesl číšník láhev whiskey s dvěma sklenicemi na stůl. Christie vzala jednu skleničku do ruky, usmála se a připila si se mnou slovy “Tak ať se ti tyhle Vánoce vydaří”

Na to jsem mlčky kývl, protože jsem věděl, že se to nestane. No a potom už to jelo samo. Runda za rundou. Mezitím do mě začala bušit, proč nemám rád Vánoce? A já ji už polo opilý říkal, že je to všechno stejné a že tím lidi pouze kazí morálku.

“I dárky?” zeptala se.

“Ano i dárky. Ti zkurvisini si myslí, že tím udělají dobrý skutek a přitom dělají práci ostatním.” napil jsem se a ona se zasmála.

“Já ti povím, že většího cynika, jako jsi ty, jsem ještě v životě nepotkala”

“NO JO JSEM UNIKÁÁÁT” hodil jsem do sebe další sklenku nevědic už co říkám.

“A tobě vůbec nezáleží na rodině či na přátelích?”

“A proč by taky mělo? Vid’ si poradí sami. Jsem si jist, že člověk jako já by jim tam na večírku věci spíš zkazil” lapal jsem po čistém vzduchu.

“No to máš asi pravdu” opřela si bradu o dlaně.

Potom jsem ji ještě začal vyprávět o všech mých hypotézách a tezích, jimiž jsem vás tu na začátku, tak hezky znudil. Na to mě však po nějaké době zastavila, zovu pozvedla sklenku s poslední várkou whiskey a řekla: “Tak ty cyniku všech dob. Já ti slibuji, že ti ukážu ty nejlepší Vánoce, které kdy zažiješ”

Přitukli jsme si a dopili láhev do posledního doušku. Pak zaplatila a vyšli jsme ven rozloučili se a ještě předtím jsme se domluvili, že se sejdeme další den. Opravdu jsem nechápal, jak by dokázala být člověk tak veselý i potom, co jsme mu řekl tolik depresivních věcí, ale byl jsem za to rád. Jelikož i já jsem odešel s úsměvem na tváři, protože nakonec přece v tom mém příběhu ten archetyp jsem.

Vánoční přání

(Eliška Matejovičová)

Bylo krásné zimní ráno. Byla neděle a ulice byly ještě tiché a prázdné. V jednom domě se peklo cukroví, v jiném se zdobil vánoční stromeček. Malá dívka si se svou rodinou připravovala baňky a všelijaké jiné ozdoby. Když dívka vzala první baňku a pověsila ji na stromeček, baňka se zatřpytila. Dívka se na baňku podívala a uviděla v ní odraz místnosti. Ale tohle nebyl odraz místnosti ve které stála, tato místnost byla krásnější než jakákoliv jiná kterou kdy viděla. Byla plná barev a radosti. Dívka se zamyslela, asi je stále ospalá. Jak by přece mohla v baňce vidět jinou místnost? Na chvíli odvrátila zrak od baňky, ale když se na ni podívala znovu, stále viděla tu nádhernou místnost. Tak vzala další baňku a také ji pověsila na stromeček. V ní uviděla skoro stejné místo, ale tentokrát v místnosti byla spousta věcí. Byly tam věci o kterých snila. Krásné barevné ozdoby, spousta sladkých zákusků. Dokonce tam byl i dort větší než ona sama. Jaká nádhera pomyslela si dívka. Ale jak je možné že vidím tak krásné věci? Je vůbec možné vidět mé nejhlubší sny v baňce? ptala se sama sebe. Vytáhla ještě jednu baňku, pověsila ji na stromeček a podívala se na ni. Viděla svou rodinu, včetně svého tatínka, a všechny své přátele u jednoho stolu. Zákusky které předtím byly v barevné místnosti, teď ležely na stole. Všichni byli spolu tak šťastní. Z tohoto pohledu ji hrálo u srdce. Dívka se zcela ztratila v něčem pro ni tak krásném. Kdyby se tak mohla na baňku dívat navždy. Bylo to tak nádherné až to vypadalo nereálně. Dívka vzala tedy další baňku a pověsila ji. V baňce viděla sebe držící spoustu dárků. Vždycky jsem chtěla dostat spoustu dárků. Ale jak to ta baňka ví? Možná vážně ještě spím. Když dívka chtěla vytáhnout další baňku, vyrušil ji hlas. Byla to její maminka, ptající se jestli by nechtěla dát hvězdu na úplný vrchol stromečku. Dívku to probudilo. Rozhlédla se kolem a viděla pár ozdob a krásný stromeček. Viděla také její rodinu, která se na ni usmívala. Viděla všechno co si tak moc přála přímo před sebou. Proč by se měla dívat na odraz úplně jiného světa, když všechno co potřebuje má tady? Kdyby si to dívka uvědomila dřív, možná by neztrácela čas přemýšlením nad tím co nemá a místo toho by pouze vnímala okolí, protože tam se vždycky najde někdo komu na tobě záleží. Možná už neměla tatínka, ani neměla spoustu přátel, ale měla člověka, který tu pro ni vždycky bude. A teď když dala hvězdu na vánoční stromeček, viděla pouze odraz sebe a své rodiny, protože nic jiného nepotřebovala.

Zběh

(Vojtěch Cymorek)

Mlhou a zimou protékám,

jak lyže sněhovou pokrývkou.
Běžím, utíkám těm tmám.
Křehká křupání sněhu plynou.

Jedni zelení, druzí šedí.
Jedni řvou, druzí vědí.
Jedni myslí, druzí konají.
Co já? Vina, útěk, smrt.

Táhnu se jehlami zimy,
které raní mou tvář.
Do mne se vtáhne jehla zelených
a šedí kousají mou tvář.

Vedle mne úvalový spáček
s prostřeleným bokem.
Udělal to stejné, co já.
Krev na rukou, v duši bol a strach.

Jsem jen pěšák, kterého zneužívají.
Nesnáší mysl, myšlenkami opovrhují.
Opovrhují životem, který je v zimě tak těžko k mání.
Opovrhují smrtí, která nás při válce k šílenství dohání.

Narážím do stromu, kde kostlivec ve větru se houpe.
Chichotavý skřehot kostí ukazuje,
že smrt si pro mě přijde.

Bez chmele

(...)

Bylo léto, chvílku před tradiční sklizní chmelu. Rok byl mimořádně úspěšný pro náš Megapivovar, který zásobuje celou ČSSR (Čistý socialistický svaz republik), (*Ó požehnej nám, dobrý vůdce, ať můžeme dýchat! Ó děkujem Ti, dobrý vůdce, že můžeme dýchat!*)¹

To ráno jsem se koukal na zprávy. „S bolestí na srdci vám musíme oznámit, milí diváci, že jsme byli surově napadeni surově napadeni Spojenými státy Brněrickými, tfuj! USB, tfuj, provedlo v brzkých hodinách bombardování našich polí mandelinkou chmelovou. Veškerá produkce zlatavého moku naší země je ztracena!“

Zatmělo se mi před očima. Celá produkce piva byla závislá na práci Megapivovaru ČSSR, (*Ó požehnej nám, dobrý vůdce, ať můžeme dýchat! Ó, děkujem Ti, dobrý vůdce, že můžeme dýchat!*), který byl závislý na jediném chmelovém Megapoli ČSSR, (*Ó požehnej nám, dobrý vůdce, ať můžeme dýchat! Ó, děkujem Ti, dobrý vůdce, že můžeme dýchat!*). A teď je všech ročních 200 000 000 litrů ztraceno! Ale dostal jsem nápad. V hlavním městě Pasgrad se proslýchalo, že se jím potuluje buržoazní kouzelník Ječmen. Normálně bych za takovým vývrhelem nikdy nešel, ale situace je tak vážná, že jsem se rozhodl zahodit svou čest a svědomí a riskovat, že bych mohl strávit celý můj život v nápravně soustředném pracovním táboře. Vydal jsem se za ním.

„Copak si ode mne žádáš, občane?“ Řekl mi drobný trpaslíček s nechutně čistými šaty a ještě nechutněji rovnými zuby. „Soudruhu, máme problém. Mandelinka chmelová.“ „Áha, tak to není vůbec oříšek. Jenom to bude něco stát.“ zarazil jsem se. Peníze byly v naší zemi zrušeny ještě před nástupem prvního Megavůdce. „A co by to bylo?“, rozpakoval jsem se. „Potřeboval bych od tebe živý líh. Každý sládek se přirozeně vyzná v nalezištích živého lihu, a tak jsem se vydal na cestu.“

Nasedl jsem na hromadný dopravník a vyrazil k pramenu. Cesta byla vcelku dobrá, jen pár problémů nastalo, když mi celní stráž nechtěla uznat doklad odůvodnění výjezdu z krajové oblasti. Ale pohrozil jsem jim, že nebudou mít co pít, a oni mě ihned pustili. I dorazil jsem k pramenu. Živý líh je opravdu nebezpečná kapalina. Traduje se, že kdo se ho napije, u toho se probudí nebezpečné kapitalistické myšlenky – chraň mě, Vůdce! Nabral jsem tedy potřebné množství a donesl jej kouzelníkovi, který s ním bude určitě dělat nějaké temné rituály.

„Děkuji, nyní ti tedy splním můj slib. Varuji tě ale. Tohle kouzlo bude mít pro celý tvůj národ nedobré důsledky!“ „Ale kašlat na to, hlavně ať bude co pít.“, řekl jsem. „Dobrá tedy.“ A začal cosi čmárat na kus pergamenu, který pak hodil do krbu. Začalo to jaksi zeleně, a potom i růžově čmoudit, a nakonec to udělalo velkou ránu a v místnosti zbyl nepříjemný zápach, který by vám připomínal bezdomovce v tramvaji nebo návštěvu sociálně slabé domácnosti. V Pasgradu byl ovšem tento smrad zcela běžný a nyní v místnosti byl jen o něco silnější. „Hotovo.“ Pronesl mág. Teď mě můžeš nechat v klidu pracovat. „Pche! Čemu ten západní dobytek říká práce?“, pomyslel jsem si, ale řekl jsem jenom kousavě „hm, tak děkuju a čest práci, soudruhu kouzelníku.“ A odešel jsem.

Druhý den ráno zapnu televizi a nemohu uvěřit svým uším. Hlasatelka s nadšením ve hlase vykládá „Úroda zachráněna! Budeme mít co pít! Náš Vůdce sám se přijel podívat na spoušť po bombardování. Zjistil jednu věc – i když to Brněričtí agenti vymysleli nejlépe, jak to šlo, tak i na ten nejdokonalejší plán existuje jednoduchá obrana – a to práce.“ V televizi jsem se poté dozvěděl, že prý bylo vzato přes sto tisíc dobrovolníků z nápravných táborů, kteří vlastnoručně brouček po broučku vysbírali celé Megapole od tohoto chmelového škůdce. Dobré zprávy ale netrvaly dlouho. Na obrazovce se objevil obličej všemi nenáviděného CEO Spojených států Brněrických Billa Doorse. Z oken celého města se začalo ozývat nesouhlasné bučení a pískání. „Všem lidem ČSSR: S platností od nyní reagujeme na

¹ Pozn. autora: v ČSSR „Ó“ požehnej nám, dobrý vůdce, ať můžeme dýchat! Ó, děkujem Ti, dobrý vůdce, že můžeme dýchat!“* je povinné po každém vyslovení jména republiky pronést tuto modlitbu.

urážku našeho nejvyššího ředitele – tedy mne – a vyhlášíme válku vašemu Čistému svazu. Za to, že mne výš národ takhle pošpinil budete pykat!“ Sklonil hlavu, na které nebyly vidět jeho uši. Ale uši oslí.

Osel je odjakživa symbol ČSSR (*Ó požehnej nám, dobrý vůdce, ať můžeme dýchat! Ó, děkuji Ti, dobrý vůdce, že můžeme dýchat!*). Vystihuje totiž princip fungování státu: „Drž hubu a krok a za hýkání dostaneš bičem.“ CEO USB tedy musel svoje kouzlem narostlé oslí uši vnímat jako osobní urážku od našeho národa.

Toho dne po obědě někdo zazvonil na můj zvonek. Byl to Ječmen. „To čumíš, co? Já věděl, že si to vezme starouš hodně k srdci! Ale aspoň to tady někdo už konečně srovná se zemí.“ Poté mi navrhl, že bych s ním mohl odejít před válkou pryč. Sám nevím, co mě toho dne popadlo, ale řekl jsem ano. Tak jsme vyrazili do Byrozemě. Je to nejspíš stát, o kterém toho víme nejméně. Vím ale, že se o něm říká, že to je nejhorší místo k životu. I tak jsem šel s ním.

Dostat se tam bylo jednoduché. Stačilo na to jedno Ječmenovo kouzlo (nechápu). V každém případě jsem tam byl.

Strávil jsem tam mnoho let, zatímco v mé domovině zuřila válka. Zpočátku jsem nechápal. To všechno, co jsem předtím tak odsuzoval a čemu jsem vůbec nerozuměl. Volný pohyb lidí. Obchody, kde se dá sehnat vše. Spousta různých značek výrobků. Čisté ulice. Můžu si říkat co chci. Měl jsem pocit, že jsem se ocitl na jiné planetě. Ale jediný problém to mělo. Neměli pivo. Nebo měli. Ale bylo to tak odporné, že se tomu pivo říkat nedalo. Toto mě donutilo zastesknout si po domově.

Jednoho krásného dne jsem si koupil Svobodné noviny, abych se podíval, co je nového. A ejhle! USB prý ve válce porazilo ČSSR, ze kterého se stává Brněrický svaz republik. Na nic jsem nečekal a popadnul ženu a děti, které jsem si sehnal a odjel do BSR. Když jsem dorazil, zjistil jsem, že se to tu změnilo k nepoznání. Místo zpustošené válkou, na kterém lze ale vidět postupné přivádění k lepšímu. Všude jsou jeřáby a lešení. Lidé se zase smějí, a dokonce lze ve vzduchu cítit sladkou vůni domoviny.

Gilotina
(Jan Havlas)

Atlantský vítr vane lадně a čistě, hlavou mou
kývá a ohýbá,
a ač stojím a netuším nic jistě, v dále hlas prostý
se ozývá.

Oblaka a slunce, od povodí a delt,
přichází po letech muž - kelt.
A stojí pode mnou, na korunu mou pohlíží a
dumá,
tiše tanci mému přihlíží.
Pokácet že by mě snad chtěl?
Že součástí byl bych lidských děl?
Překážkou počasí, oporou křehkých těl.

Však přišel druhý, něco snad chtěl,
neb v tvář se postavil a cosi děl,
až první kelt zas odešel.
Tak zachráněn jsem byl, leč nemohoucně věděl,
že s člověkem kol mě svět klidu zapověděl.
I rostl jsem stále, dekádu za dekádu,
a viděl výš i dále, vší tou lidskou šarádou.
Mí bratři v stráni padli, odvezeni pryč,
až tyčily se valy, kolem keltských sídlišť.

A ač jen smrt zde přinášeli,
nic zlé jsem v tom neviděl,
neb smrt vždy byla základem
mých pokroucených dřevných těl.

Pak za čas, mnoho zim i lét,
přišel oddíl obrněný, prý budovati nový svět.
Jejich pláště, rudé šatce, vlnily se větrem
hladce.
Zemi jinak postavili, ab mohla po ní kola jet,
a kelty - galy nazývali, neb teď mohli, teď byl to
jejich svět.
Furt brali, furt měli málo, i kelty už to pěkně
sralo.

I vzbouřili se, vzali štíty,
nastal boj překrutý a lýtý.

První kelt máchl, však meč jeho jen -
roztříštil se, kelt pad na zem.
V hrudi díra, chytá dech,
Říman nad něj se sklání
a krví se barví pramen, zem i mech.
A leč kelti měli ducha, domovy i děti,

nezbylo nic než kosti, sežehlá zem
a jejich popel, co po stráních do dále letí.
I kouř se ten valil stál a rudé ty střapce šířily se
dál,
dál braly si, co chtěly.

Však žádný není věčný, žádný není času král.

Div rostl jsem výš, přes mír i svár
a ta země, v níž jsem rostl,
stejně kletba jako dar.

I bylo to tak dál - člověk zemi dával, bral,
k věčnému spánku se v ní ukládal.

Netrvalo dlouho a člověk přišel zas,
teď však cizí, vysoký, se slanými vousy,
z nichž sálal severský mráz.

Jazykem hrubým po zlatě tázal se,
a když král odmítl, křik a nárek krajem rozléhal
se.

I myslel jsem, že krutost lidstva spatřil jsem již
mnohokrát,
však krutost těchto plenitelů předčila ji
nastokrát.

Sedlák nucen přihlížeti,
jak mu berou jídlo, věci, děti,
a to všechno aby jen,
lehl s domem popelem.

Brnění i štíty, brány i hradby,
pevnosti i bohu zasvěcené stavby;
pod tíhou seker a ohně přec nakonec padly.
Musel král jednat, i vyplatil stvůry,
dál zněl krajem pláč jako z noční můry.

Leč jako všichni, i barbaři ztichli.
Kdoví kam šli, zda byli poraženi,
či jestli se usadili v daleké zemi
- bylo to jedno, neb teď byl klid.

Chvíli klid, pak zase svár, dějiny kol mě šly dál.

Zas přišla válka, krutý je svět, však pro
tentokrát na sto let.

Král s křížem červeným pravil u brány,
že břehy severní patří mu jen,
a v korunách jásaly vrány:
"Jen s krutostí na povrch ven!"

A já? Já přihlížel jen.

I válčilo se na polích, vřesu i pobřeží,
šípy jak déšť dál pršely ze věží.

Trpěla země, člověk i kůň,
až rudou se zbarvila veškerá tůň
- až boje ustaly, já živ a zdráv,
na kopci sám, ale rád.

Pro teď bylo zase krásně.
Pilo se, tančilo, skládaly se básně.

Nic však věčně netrvá.

Hora žhavá, plná ohně, měla všeho taky dosti.
Sama chtěla, pro jednou se, zapojit též do
krutosti.

Vyšel oblak na oblohu, zdálo se to jako sen,
dokud oblak nerozhod se zatemnit slunce den.
Obilí chřadlo, brambory zvadly, a král?
Král chtěl stále kousek každý.

Hlad je ale strůjcem hněvu, to se přece dobře ví,
královi však, s plným břichem, těžko někdo
domluví.

Začala zloba, začala vzpoura, začal lov i na
krále,
teď však chtěli jeho hlavu, ne jen drahé korále.

Tak jsem padl; starý, statný,

v nástroj smrti vyřezán,
však neopustím půdu země,
neb ke mně Ludvík přiveden je,
beze stráží, zcela sám

(Andrea Kaloč)

Sněhobílý povrch špíny inkoustová Kaňka
Kaňka je malá, ověřená a se zobák
Může to snad být Vrána, nebo Kafka?
Kaňka dále špíny, ačkoliv jsem jo blíž a blíž

Jsem kaňce už tak blízko že rozezná v ní tvary
Jednotlivá pířka, místo očí korálky a na hlavě pak zobák tmavý
Opeřenec se ani nepovažuji zvednout a jen točí hlavou
Jeho korálkové oči přitom brouzdají mou duši

Když po něm natáhnu mou ruku, ani se nehne
Já jenom cítím jak z ptáka sálá teplo
Cítím jak jeho srdce duní jak zvedá se jeho hrud'
Jak pomalu ze mne opadáví stud

Už se nebojím a s tou kaňkou si rozhodnu si umazat ruce
Vyzvednu tvora k slunci a on mě stále hřeje
Cítím jak mi cosi po ruce teče a chci ptáky nechat si letět
Skloním tak svou hlavu a napřímím ruce, když tu poznám že pták brusinkovou šťávu roní

Sněhovou běloši teď už neruší ptáčí černou
Místo kde předtím bděl smočil havran krví
Modem vína Amontilladského
Podívám se kolem ať můžu najít viníka

Kdo může za to že z ptáka život uniká?
Mě zraky kmitají jak kyvadlo
Istálým je na černém Kocourovi co sedí na zídce
Olizuje si své tlapky a očima mě proklíná za to že zbavila jsem jej úlovku

Ptáka k hrudi si tisknu a vydávám se na cestu
Stále cítím že uvnitř něj stále něco tluče-to je dobrým znamením.
Najfu mu v zahradní boudě bezpečnou skrýš
Skrýš která je bez Kocour, kde odpočinout dá svým zraněním

Když s nově nabytým opeřencem dojdu do jeho zahradního útočiště
Z batohu vyndám šátek který s sebou stále nosím a vystelu s ním bedýnky
Ozobenou kreaturu opatrně to plastového hnízda vložím
A uvažuji co s vším jen udělám, nakonec se rozhodnu že bude mým tajemstvím

Krkavcovitý mě taktéž obzařuje svými černými světly
Asi taky přemýšlí nad tím jak jsme se střetli a co bude tropit
Zajímalo by mě, zda ve mně vidí, zda dokáže ve mne cosi poznat
Havrani se přece lidí tak neštítí a možná o nás vědí víc než my sami

Myslím si, že jsme pro ně dokonce i zajímavý

Havrani na vedení si z výšky vysedávají a z výšky hledí na to co nás bolí
Jsou námi zaujati stejně jako my, když nám vrací malí oklovávají lůj
Krákáním si pak myšlenky vyměňují, o tom kudy poletujeme a co nás baví

Napadají mě pro tu kuličku peří různá jména
Edgar, Alan, Poe, Nevermore, Loki či Corvus
Kdyby byl zase Kavkou mohl by být Kafka, Franz, Anšel nebo Josef K.
Tím vším by se ten pták dal označit

Kéž bych se jen na jeho jméno dalo zeptat
Jak by asi jen on nazval mě? Mají havrani vůbec jména?
Nebo jsou to jen bezejmenná černá hejna
Na nás přihlížející jako na bezejmenné holé tlupy

Já vím, že pro tohoto havrana jsem z tlupy vystoupila
Stejně jako on při mně vylétl z hejna
Už pro něj nejsem součástí stáda všude kolem něj, jsem Jeho Člověk.
Tudíž ani on pro mě není havranem, je to Můj Havran

Edgrů, Alanů i Poů, Nevermorů, Lokiů i Corvů mohou být tisíce
Ani na Kafky, Franze, Anšely a Josefy K. se nevztahují limity
Můj havran ale může být jen jediný živý
Stejně tak jak pro Mého Havrana můžu být jen já Jeho Člověk.

Můj havran na mě začal rozevirat svůj velký tmavý klovák
Jako kdyby ke mně mluvil nebo o potravu prosil
Anebo jakokdyby ke mně mluvil o tom, že má zájem o potravu
Teprve až přestal jen naznačovat a vykrákl, přiměl mě konat

Co já ale vím o tom co by Můj Havran rád k snědku sezob.
Možná by mi rád oko vyklov jako v každém Grimdark fantasy
Nebo mám se snad jak Řehoř Samsa proměnit a jeho touhu ukojit?
Ale když jsme si tak podobní, nevzal by na milost kus lidské stravy?

Vkradu se k sobě domů a začnu prohledávat ledničku
Nacházím jen Monster Energy a čínskou polívku
Tak podobní si s Mým Havranem asi nejsme a tak šmátrám ještě chvíličku
Tu mé ruce spočinou na čemsi měkkém a šustivem- Hovězí pleci v alobalu

Mou kořist odnesu do boudy a syrové maso odprezentuji Mému Havranovi
Snad mu bylinky navíc nevadí a hovězí flákotu tak ocení
I když hovězí bude asi chutnat poprvé, málo který zemědělec se s havrany o chciplou krávu podělí

Můj Havran se na maso jen dívá a krkem kroutí
Na tenké nožky se postaví a hbitým úderem zobáku kus masa odtrhne

Když pozoruju Mého Havrana cupovat kusy kravské tkáně
Napadne mě, zde někdy ochutnal už někdy lidské maso, anebo zda by si aspoň klovnul do mé dlaně
kdyby mohl.

Kdo ví, možná jeho Havraní Pra pra pra pra pravda si za války do někoho klovl
možná jeho Havraní Pra pra pra pra praděda si navštívil Mého pra prastrýce ve Volhogradu u
masového hrobu

Vážně by mě zajímal jeho názor na chuť lidské flakónu

Můj Havran s kováním do masa ustal a nechal mi kousek flákoty

Asi se chce se Svým Člověkem podělit

Jeho dar přijímám a do úst vkládám kus syrového masa a začínám jej žvýkat

Důležitost čaje ve sněhu

(Zuzana Smrčková)

Renata dlaněmi objímala teplý hrnek čaje, na který se tolik těšila. Spálila si jazyk, nemohla se dočkat, až jej ochutná. Byl jí darován, vážila si každého doušku. Hledala metafory, psala si do diáře. Vzpomínala na časy, kdy se malé problémy zdály být obrovské.

Na Dominikově krku přistála sněhová koule. Zasyčel bolestí. Cítil, jak mu sníh zapadá za kabát. „Já ti ještě ukážu,” pohrozil, položil papírovou krabičku na lavičku a začal tvarovat hroudu sněhu. Renata se dala do běhu, alespoň se o to pokusila. Rozplácla se na zemi. Než se stačila zvednout, už ji dostihla první mrazivá rána. „Já za nic nemůžu!” snažila se vyškrábat na nohy. „No jo, ty jsi takové neviňátko, takový andělíček, že? To ti nebude vůbec dělat problém stát se andělíčkem sněhovým,” Dominik ukončil její marné pokusy, popadl ji a hodil do hromady sněhu. Po chvíli přetahování se to oba ale vzdali, seděli v ledovém objetí zimy a snažili se popadnout dech. „Nemám u sebe žádnou tašku,” řekl Dominik s prosbou v očích. „Já ti to vezmu, ale už mě prosím tě nikam neházej,” vzala papírovou krabičku do své kabelky a společně se rozešli do kavárny.

„Omlouváme se, ale za chvíli zavíráme, už vám můžeme dát jen něco s sebou,”

„A náš vlastní čaj byste nám udělat nemohla?”

A tak se po chvíli znovu ocitli venku. Našli si místo na schodech u parkoviště krytého střešou. Mluvili o snech, o budoucnosti, o chladném počasí, zatímco si k tělu tiskli každý svůj teplý čaj. Na konci schůzky vytáhla Renata papírovou krabičku, kterou plánovala Dominikovi vrátit. Ten ji ale zastavil. „Ten čaj jsem si u tebe zapomněl. Tak to se budeme muset vidět znovu. Snad jej příště zapomeneš ty.”

Po dlouhých měsících se odvážila otevřít krabičku, která ležela celou tu dobu přímo na jejím stole. Sníh dávno roztál. Renata si čaj ochraňovala jako své falešné vzpomínky. Její příběh měl až mnoho závěrů. Každý den vytvořila jiný, se kterým ale nebyla dostatečně spokojená. Ani nikdy být nemohla. Psala o smyšleném životě, doufajíc, že se další den neprobudí ze sna. Kolik našla způsobů, jak se odpoutat od reality. Kolik času jí proteklo mezi prsty, zatímco se bála opustit úkryt vysněné iluze. Sama se pro své okolí stala pouhým příznakem minulosti. Ztratila se ve lžích, které pletla pouze sama sobě.

Proč ale měla sdílet svůj příběh? Radši skryla své pocity v záplavě metafor, které jsou natolik osobní, že jsou jinému člověku k nepochopení. Metafory ztrácí svou krásu po vysvětlení, drží tajemství nevyřčených přání. Každý si je vyloží jinak, jsou flexibilní pro pocity různých lidí. Ona metafory používala ve chvílích, kdy její myšlenky toužily po vyřčení, ale upřímnost se zdála být bolestivá.

Já konec jejího příběhu znám. A věřte mi, že není hezký. „Kdo určuje, co je sen a co realita?” ptávala se mě a já ji poslouchala s úžasem. Každá jsme měla jinou představu o dosažení propojení snů a reality, obě jsme ale chtěly dojít ke stejnému závěru. Ona jej skutečně našla. Navěky na ni budu vzpomínat jako na člověka, který mě naučil snít. Navěky budu ovlivněna jejím brzkým odchodem. Zasloužila si lepší svět. Svět bez předsudků, bez hranic, bez hlubokých ran. Navěky budu psát o jejím příběhu, ona sama byla více pohádkou než opravdovým člověkem. Budu ji vypravovat tak, jak by si to přála. Tak, jak by si to zasloužila.

I. - IV.

(Klára Nováková)

I.

Venku projíždějí auta v pravidelném intervalu. Sem tam se ozve křik a na stropě proběhne světlo reflektorů, ale jinak klid. Ticho. Cítím vůni vosku, roztékajícího se po podlaze. Rudé plameny a teplo.

Bledé červánky a sváteční šaty. Večery bez rána a noci plné hvězd. Cesty domů, když vím, že na mě někdo čeká.

II.

Ale teď tu jen tak ležím. Zapadající slunce vystřídala černá tma. Žádné hvězdy ani měsíc si dnes nepřišly povídat. Nemám honosné šaty a ráno musím brzy vstávat, a přesto tu ležím a sleduju to světlo dohořívající svíčky. Jsem zde na svém malém jevišti. Nemám žádné diváky, nikdo na mě nečeká a já nemám na koho se těšit.

III.

Chtěla bych se vrátit domů, ale za poslední peníze jsem koupila jízdenku sem. A na cestu zpátky mi už nezbylo. Mělo mě to napadnout dřív, ale teď už je moc pozdě. Go big or go home. Ještě jeden! Poslední. Nebo První? Kdo ví. Nikdy mi to nechutnalo. Nikdy jsem nechtěla, ale když už tak už. Všichni se dívají, a proto to ještě zvládnou. Ale teď už se nikdo nedívá. Teď už není důvod se přemáhat. Už se ode mě neočekává výhra. A to, že jsem prohrála, už dávno dobře vím.

IV.

Stále ještě čekám. Stále mám ještě ten plamínek. Možná to všechno беру moc vážně. A možná jsou ostatní slepí. Tak či tak už to je jedno. Víím, že za chvíli usnu, a pokud se probudím, začne to všechno znova. Vždyť proto tu jsem. Abych zapadla do mozaiky všech ubožáků a vydláždila cestu těm, kteří si rezervovali i zpáteční cestu. Abych se stala odstrašujícím případem a pomníkem všech, co se rozhodli žít.

Jak je dobré mít sen

(Tomáš Klimesza)

Jmenuji se Antonín, ale všichni mi říkají Tonda, což moc nechápu, není zkrácenina od Antonína „Antík“, nebo tak něco? V životě toho ale nechápu, třeba, proč se říká „Dobrý den“, přičemž další den musíš říct zase „Dobrý den“? Nebylo by lepší říkat „Dobrý týden“ nebo „Dobrý měsíc“?

Mnoho lidí mé myšlenkové pochody nechápe, proto jsem se naučil radši nemluvit. Příkladem za všechny je profesorka literatury Fruda, která nám vykládala o Holocaustu, a když jsem ji pověděl, že Hitler měl vězně spíše poslat do přední linie, jelikož by to mohlo zvrátit průběh války, křičela na mě dalších 10 minut.

O rodině se mi ani nechce moc zmiňovat; táta, ten chlastá první ligu a vydělává si sázením. Někdy si myslí, že je trenér, anebo že když bude křičet dostatečně nahlas, hráči jeho urážky uslyší. Teď se navíc naučil něco málo na počítači a našel novou „tutovku“, začal sázet na málo známé sporty a jejich nízké ligu. „Tutovka“ ne vždy byla „tutová“, takže začal v Malování 3D přidělovat tváře nešťastníků snad na všechny části těla, které pozadí je jeho oblíbené, ne třeba dodávat.

Máma, ta je docela v klidu, pokud není zrovna víkend nebo nemá volno, to je horší než koprovka s ananášem. Postupem jsem se díky svému pozorování dozvěděl, že normálně svůj vztek vylívá na zákazníky v Penny, pracuje tam jako prodavačka. Asi byste si řekli, že by ji už měli vyhodit, ale to jste na omylu, již mnoho let dominuje na předních příčkách Zaměstnanec měsíce.

Přes všechno nežiji v žádné extrémní chudobě, sice podle táty mu „Úkáčka“ vzala práci a peníze, ale od státu dostává pořád dost na 12 piv denně a několik „směn“; mě dává peníze spíše máma, navíc si sem tam vezme „bonus“ v podobě produktů, jednou mi dokonce donesla přenosný reproduktor.

Škola mě nikterak nebaví, jsem obklopený samými prostáčkými lidmi, kteří mají vánoce, když profesor řekne: „Neumím moc kreslit, ale tohle je pes,“ načež nakreslí něco mezi oslem a Rakousko-Uherskem. Přesto mi někdy socializace chybí, ale zároveň... Nu, jsou hloupoučcí. Jak jsem se jednou dozvěděl, mají dokonce ze mě strach, prý kvůli té události z výšlapu před dvěma roky. Zde zase můžu zdůraznit jejich prostotu. Šli jsme lesem, tuším na nějaký zámek, a najednou se přede mnou spolužáci zastavili. Utvořili kruh kolem malého mňoukajícího stvoření, které mělo nefunkční zadní končetiny. Všichni se na kotě jenom dívali a vzdychali, takže udělat správnou věc zbylo na mně. Vzal jsem toho chlupáče do ruky a vši silou jsem s ním udeřil do stromu. Spolužáci začali vyvádět, i když bylo logické, že kotě nemá v přírodě šanci přežít.

Po tom všem jsem měl o sobě pochybnosti, i když jsem měl v sebe důvěru, nějak se mi přestaly líbit vsudypřítomné pohledy a ukazováčky. Začal jsem se ještě více stranit a ještě méně mluvit. Byl jsem pro lidi neviditelný natolik, že přestože jsem ve škole chyběl, neměl jsem žádnou absenci. Přetvařoval jsem se, dělal jsem to, co by v dané situaci nejspíše udělali „normální“ lidi. Došlo to až tak daleko, že jsem radši trávil dny zalezlý v posteli, absence stejně nikdy nepřišla. Zkoušel jsem si vzít inspiraci u táty, ale Braník je hnusný a akorát mě nakonec bolela hlava.

Trávil jsem se svými myšlenkami tolik času, že i já jsem začal štvát sám sebe, takže jsem se obrátil na místo, kde spousta lidí zbytečně plýtvá časem ve tři hodiny ráno, na Youtube. Zde jsem strávil spousty hodin dívání se na Indy, jak staví domy z hlíny, a dokonce jsem zhlédl celé deseti hodinové video, kde Shrek hraje na saxofon. Po tom, co jsem viděl asi dvacetkrát „Představení postav z Team Fortress 2“, hry, kterou jsem nikdy nehrál, jsem se nějak dostal k motivačním koučům. Jejich byznys plány mě moc nezajímaly, ale přesto mi nějak změnili myšlení. Proč na tomhle světě jsme? Co chci v životě dokázat? Je dobré být úplně stejný jako ostatní?

Nakonec jsem si koupil za máminy peníze nějaký jejich kurz, kde vlastně zopakovali všechno, co už říkali, ale byl jsem nabuzený jak po trdelníku s nuttelou. Začal jsem si více uvědomovat, co vlastně znamená komfortní zóna, nejvíce asi ve chvíli, kdy se nějaká postraší paní belhala do autobusu s těžkým kufříkem na kolečkách. Chtěl jsem jí pomoci, ale pochybnosti a úzkosti mě zastavily v hřejivém objetí neangažovanosti. Říkal jsem si, že nikdy už nebudu nečinně přihlížet, ovšem

zanedlouho jsem viděl paní s kočárkem, jak se snaží dostat do knihovny a stejně jsem jí ty dveře neotevřel.

Takže když jsem si vyslechl po 156, že jsem ovce, která nikdy nic nedokáže a umře chudá, koupil jsem si nějaký jejich produkt, který jsem mohl prodávat, ale pokud přizvu někoho dalšího, budu dostávat peníze od něj. Po pár týdnech byl projekt zrušen a já, teda spíš máma, byla v mínusu pět tisíc. Majitel byl dle všeho zatčen. Já si přesto uchoval jeho rady v srdci a uvažoval, jak bych mohl přestat být ovce a pomoci při tom společnosti.

Po dlouhém „brainstormingu“ se mi v hlavě zformovala myšlenka, kterou jsem začal pomaloučku rozvíjet. Mnohokrát jsem si říkal, jestli dělám správně, jestli skutečně někomu pomůžu. V hlavě mi ale pořád znělo: „Jdi si za svým snem!“ a já jsem postupně vyřadil myšlenky na ostatní a začal jsem se spíše soustředit na sebe, na to, co naplní mě.

Můj sen byl uložen hluboko v srdci, a tak nějak jsem tušil, že když si ho nesplním, již nikdy nedosáhnu ničeho. Před zahájením akce, abych se utvrdil, jsem si přečetl „Alchymistu“ od Paula Coelho a věděl jsem, že se nesmím od své cesty odvrátet, ať to stojí, co to stojí.

Šel jsem tedy do školy, konečně jsem stál před vstupními dveřmi a necítil se, jak bych si koupil dva kopečky zmrzliny a při prvním líznutí ten vrchní hned spadl. Vešel jsem s úsměvem na rtech. Pozorně jsem se díval z okna na auto profesorky Trudy, chyba byla, že jsem s ní měl zrovna hodinu, takže začala hned ječet, proč nedávám pozor, druhá chyba byla, že jsem se i přesto usmíval, což zvýšilo frekvenci jejího hlasu nad hranici snesitelnosti. Já se pořád usmíval.

Po vyučování jsem čekal, než Fruda nastartuje svůj Hyundai, načež já si vezmu Nextbike. Snad nebydlí od školy déle jak 15 minut, nechci kvůli ní platit. Stihl jsem kolo vrátit přesně na minutu a spokojeně jsem vstoupal za zvuků podpatků dopadajících na schody. Bylo nemožné aby můj krok zaslechla.

Zastavil jsem ji právě ve chvíli, kdy její klíč otevřel dveře do bytu.

„Paní profesorko?“ zvolal jsem.

„Fuj! To jsem se lekla. Antoníne, co tu děláte?“ odpověděla se zmateným obličejem.

„Víte, chci se vás na něco zeptat. Víím, že náš vztah není nikterak přátelský, ale přesto, myslíte si, že bych měl jít za svým snem?“

„Antoníne, já... Já proti Vám nic nemám, já vám chci pomoci a připravit Vás na život. Abych odpověděla na vaší otázku, tak ano, každý by měl jít za svým snem, aby do konce života netrávil dny ve smutku a třeba na místě, kde si říkal, že nikdy neskončí. Já jsem například vždycky chtěla být veterinářka, ale otec mi vybral jinou kariéru. Sice učím ráda, ale přesto...“ Po řeči byla skleslá a ve mně se rozehrálo zas a opět potvrzení. „Jděte tam, kam Vás táhne srdce.“ Tohle byla její poslední slova, doslova. Vytáhl jsem tátův revolver a třikrát ji střílel do hrudi. Můj sen byl dovršen. Co budu dělat teď?